

ตอนที่ 1099 การสร้างเส้นทางใหม่

<https://novel-lucky.blogspot.com>

โกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 9 วันที่ 2

โอหยางโซวกลับมายังเมืองซานไห่

ในสัปดาห์ที่ผ่านมา โลกได้ให้กำเนิดราชวงศ์ต่างๆมากมาย ซึ่งรวมไปถึงบ้านแห่งทูดอร์ในอังกฤษ, จักรวรรดิโรมานอฟในรัสเซีย, จักรวรรดิอินเดีย, จักรวรรดิเปอร์เซีย และจักรวรรดิอาหรับ

แม้บางส่วนจะได้ชื่อว่าเป็นจักรวรรดิ แต่พวกเขาก็ยังคงเป็นราชวงศ์ และมีเพียงชื่อเท่านั้นที่แตกต่าง

ทุกอย่างเป็นไปตามที่คาดไว้ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่าเพาะเหตุใดโอหยางโซวถึงไม่ได้ให้ความสนใจกับมันมากนัก สิ่งเดียวที่เขาทำก็คือ คณะที่บ้านแห่งทูดอร์ก่อตั้งราชวงศ์ขึ้น เขาได้จัดให้ขุนพลเรือแห่งกองเรือแอตแลนติก อัลบโร ไปแสดงความยินดี

ในช่วงเวลาต่อจากนี้ อาจจะมีราชวงศ์ก่อตั้งมากขึ้น ภูมิทัศน์ของโลกเริ่มจะแปดตัวและสถานการณ์ก็จะชัดเจนมากขึ้น

หากสิ่งต่างๆเกิดขึ้นตามที่โอหยางโชวคาดการณ์ไว้ นอกเหนือจากต้าเซี่ยแล้ว
ราชวงศ์ต่างๆที่ยังอยู่ในเขตทุรกันดาร อาจมาจากหัตถ์เงินหรือพรพรควิชาการ

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ดีสำหรับต้าเซี่ย

“เวลาไม่รอทำอะไรจริงๆ!”

โอหยางโชวมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ความทะเยอทะยานและจิตวิญญาณแห่งการ
ต่อสู้ของเขาเติบโตขึ้นแล้ว

.....

ไกออา ปีที่ 5 เดือนที่ 9 วันที่ 9

ณ มหาวิทยาลัยสือหนาน

เช่นเดียวกับที่สถานการณ์ของโลกกำลังเปลี่ยนแปลงไป เมืองซานไห่ที่เป็นศูนย์กลางความสนใจของโลกกลับสงบอย่างแท้จริง พวกเขาเริ่มต้นอีกวันเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ภายในบ้านการอภิปรายที่ตั้งอยู่มุมตะวันตกเฉียงใต้ของมหาวิทยาลัยสีหนาน ได้มีสิ่งต่างๆเกิดขึ้น

ภายในห้องโถง ขงจื้อ, เหลาจื้อ, มอจื้อ, หานเฟยจื้อ, ซุนหวู่, กุ้ยกุจื้อ, โจวหยาน, อู่จื้อ, หลู่ปู้เว่ย, สู่สิง, จางจิง, หลี่ไป๋, เชาเชวฉิน, และผู้นำโรงเรียนปรัชญาคนอื่นๆ นั่งอยู่ที่ด้านหน้า

เม่งจื้อ, จางจื้อ, เซินปู้ไห่, หยางจื้อ, จางยี, สุนจื้อ, เลี้ยวจื้อ, ซางหยาง, เซินจื้อ, กงซุนหลง, เกาจื้อ, เทียนเฟียน และปรมาจารย์โรงเรียนปรัชญาคนอื่นๆ นั่งอยู่ตรงกลาง

ด้านหลังเป็นเหล่านักศึกษา 500 คน ที่เป็นแกนหลักของโรงเรียนปรัชญาของพวกเขา

เวลา 9.00 น. โอหยางโจวปรากฏตัวขึ้นที่ห้องโถง

"ค่านับองค์ราชา!"

ไม่ว่าพวกเขาจะทำงานให้กับต้าเซี่ย, อยู่อย่างสันโดษในต้าเซี่ย, หรืออาศัยอยู่ในพื้นที่รอบๆของต้าเซี่ย พวกเขาทั้งหมดยืนขึ้นและโค้งคำนับ

นี่เป็นการให้ความเคารพต่อผู้ปกครองเขตทุรกันดาร และผู้ที่ได้รับอย่างถูกต้องแห่งต้าเซี่ย

โอหยางໂໜ้ไม่ได้แสดงความภาคภูมิใจใดๆ หลังจากสงบตัวเองลงแล้ว เขาก็ส่งสัญญาณให้พวกเขานั่งลง "ในด้านความรู้ ทุกคนล้วนเป็นอาจารย์ของข้า โปรดอย่าได้ก้มหัวให้ข้าเลย"

ขณะที่เขากล่าวคำเหล่านั้น เหลาจื้อและคนอื่นๆก็สงบลง

ทัศนคติที่อ่อนน้อมของโอหยางໂໜ้ได้รับการยอมรับ และเขาได้สร้างความประทับใจที่ดีให้กับคนเหล่านี้ คนอย่างเหลาจื้อและคนอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ มาเพราะให้ใบหน้าและเจียงซาง พวกเขาไม่ได้เคารพต้าเซี่ยอย่างแท้จริง

"หลังจากที่ทุกท่านปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร และเมื่อได้เห็นและได้ยินสิ่งต่าง ๆ มา ข้าเดาว่าพวกท่านทุกคนคงจะมีความคิดและได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ" ขณะที่กล่าว โอหยางໂໜ้ก็มองไปที่ขงจื้อ และดวงตาของเขาก็เต็มไปด้วยความลึกซึ้ง

ตั้งแต่ขงจื้อจัดระเบียบปรัชญาขงจื้อใหม่ เมื่อผ่านอีกไปหลายปี เขาอาจจะได้รับผลประโยชน์ใหม่

โอหยางโซวกล่าวต่อว่า "ระหว่างโรงเรียนปรัชญาที่หลากหลาย ผ่านการถกเถียงและอภิปรายแนวคิดที่แตกต่างกัน ทำให้อุดมการณ์ของพวกท่านได้รับการปรับปรุง นี่เป็นดังพรของต้าเชี่ย"

เหล่านักปรัชญาไม่เข้าใจว่าโอหยางโซวกล่าวถึงอะไร

"เหตุใดราชาเซี่ยถึงได้เชิญพวกเรามาที่นี่? โปรดบอกพวกเราด้วย" คนที่กล่าวก็คือ หลู่ปู้เว่ย

เนื่องจากเขาไม่ได้รับตำแหน่งระดับสูงในต้าเชี่ย มันจึงทำให้เขาไม่มีความสุขอย่างแท้จริง ที่เขาตอบรับคำเชิญ ไม่ใช่เพราะเขาสนับสนุนต้าเชี่ยอย่างแท้จริง แต่เป็นเพราะเขาต้องการจะดูว่า มันจะเกิดอะไรขึ้น

เมื่อโอหยางโซวได้ยืนเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมาและเริ่มกล่าวถึงเป้าหมายของเขา "ข้าคิดว่านักปรัชญาเช่นพวกท่านทั้งหมด ล้วนแล้วแต่มีความเชี่ยวชาญและความมุ่งมั่นของพวกท่าน หากข้าบอกว่า พวกท่านคนใดคนหนึ่งเป็นตัวแทนอย่างแท้จริงของจีน คงจะไม่มีใครในพวกท่านที่มีความสุขเกี่ยวกับมัน

และไม่มีใครสามารถจะโน้มน้าวคนอื่น ๆ ได้ สำหรับต้าเซีย พวกเราไม่ต้องการจะเชื่อเพียงปรัชญาเดียวและไม่สนใจปรัชญาอื่นๆอย่างแท้จริง”

เมื่อได้ยินคำกล่าวเหล่านี้ หลายคนต่างก็พากันตกตะลึง พวกเขาหลายคนมาจากช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงของยุคเลียดก๊ก และไม่ได้สัมผัสกับช่วงเวลาที่ดินซีหวงเผาหนังสือทั้งหมดเพื่อทำลายปรัชญาขงจื้อ พวกเขาไม่ได้สัมผัสกับช่วงเวลาพันปีที่ใช้เพียงปรัชญาขงจื้อ

อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่ที่พวกเขาเข้าสู่เขตทงกัณฑ์ดาร์ พวกเขาก็ได้รับข้อมูลดังกล่าว และมันทำให้โรงเรียนปรัชญาอื่นๆถูกโรงเรียนปรัชญาขงจื้อ

สำหรับโอหยางโซว ผู้ที่จะเป็นจักรพรรดิที่มีอำนาจมากที่สุดในเขตทงกัณฑ์ดาร์ เขายกเรื่องนี้ขึ้นมาในฉบับพลัน มันหมายความว่าอย่างไร?

ยุคของเลือดใหม่กำลังจะมาถึงแล้ว?

นี่ไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ตลอดประวัติศาสตร์ที่ยาวนานของจีน ไม่มีราชวงศ์ใดเลยที่ยอมรับโรงเรียนปรัชญาแบบร้อยให้อยู่ร่วมกัน เพราะมันจะส่งผลให้เกิดความวุ่นวายในอุดมคติของราชวงศ์

นี่เป็นหายนะที่ยิ่งใหญ่สำหรับการปกครองของราชวงศ์

อีกด้าน หลู่ปู้เวียดูเหมือนจะตื่นเต้นอย่างแท้จริง และเขาตั้งตารอมัน

โอหยางโซวกล่าวว่า “เวลากำลังเปลี่ยนแปลงไป และแนวคิดก็จะต้องได้รับการปฏิบัติเช่นกัน ข้าเคารพและหวังว่าทุกท่านจะอยู่ร่วมกันในต้าเซี่ย แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า ต้าเซี่ยไม่จำเป็นต้องการระบอบอุดมการณ์แบบรวมเป็นหนึ่ง”

ขงจื้อและม่อจื้อพยักหน้าเมื่อได้ยินเช่นนั้น

โอหยางโซวไม่ได้บังคับพวกเขาและอธิบายถึงความต้องการของต้าเซี่ย ต้าเซี่ยมอบสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ให้แก่เหล่านักปราชญ์ทั้งหมด จึงเป็นธรรมดาที่เหล่านักปราชญ์จะช่วยต้าเซี่ยในการแบ่งเบาความกังวล

โลกมีสาเหตุที่เป็นวงกลม

“สิ่งที่ข้าจะกล่าวก็คือ ข้าหวังว่าทุกท่านทั้งหมดจะทำงานร่วมกันได้ขณะที่ยังคงรักษาทัศนะของทุกท่านเอาไว้ ข้าหวังว่าทุกท่านจะสามารถรวบรวมแก่นแท้ของอุดมการณ์และผสานรวมพวกมันเข้าด้วยกัน เพื่อสร้างกฎชุดใหม่ที่เหมาะสมกับเขตทุรกัณดารออกมา ขณะเดียวกันก็รวมแนวคิดต่างๆของราชวงศ์ที่ต้องการจะปกครองเข้าไปด้วย ระบบนี้จะกลายเป็นมาตรฐานและอย่างถูกต้องสำหรับราชวงศ์”

'สุด~~~'

ทุกคนที่อยู่ในห้องโถงอดไม่ได้ที่จะสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พวกเขาตกตะลึงกับความทะเยอทะยานของราชาเซียเป็นอย่างมาก

โอหยางโซวไม่ใช่คนแรกที่มีความคิดเช่นนี้ แม้ว่าราชวงศ์ฮั่นจะใช้ปรัชญาขงจื้อเพียงอย่างเดียว แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขาได้ผสมผสานปรัชญาอื่นๆ เข้าไปด้วย โดยใช้แกนหลักของปรัชญาขงจื้อเป็นพื้นฐาน

เนื่องจากมันมีลำดับความสำคัญ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใดมันจึงไม่ทำงาน

ขงจื้อเป็นคนแรกที่ก้าวออกมา "ในเวลา que ความคิดขององค์ราชาทำงาน มันจะเป็นดังพรสำหรับทุกคน ปรัชญาขงจื้อยินดีที่จะเข้าร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของมัน"

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็ลุกขึ้นและคำนับเขา "ท่านช่างทรงปัญญานัก!"

ปรัชญาเป็นตัวแทนของอารยธรรมจีน เนื่องจากโอหยางโชวต้องการสร้างแกนหลักของจีน และทำให้อารยธรรมจีนรุ่งเรืองอีกครั้ง เขาจึงจำเป็นต้องใช้แนวคิดจากภายในของพวกเขាทั้งหมด

ในการผสมผสานทั้งหมดเข้าด้วยกันนั้น มันเป็นไปได้และไม่จำเป็นเลย

อารยธรรมที่ไม่มีการแข่งขันและความแตกต่าง จะไม่สามารถคงอยู่ได้นานนัก

ความคิดของโอหยางโชวฉลาดอย่างแท้จริง สิ่งที่เขาต้องการก็คือแก่นแท้ เขาต้องการตัวปรัชญาในรูปแบบธรรมไม่ใช่รูปธรรม

นี่เป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่สำหรับโรงเรียนปรัชญาทั้งหลาย

ไม่ว่าจะโรงเรียนปรัชญาหรือกลุ่มใด เป้าหมายสุดท้ายของพวกเขาก็คือการส่งเสริมราชวงศ์ หากโรงเรียนปรัชญาของพวกเขาก็ไม่ได้ถูกนำมาใช้อย่างถูกต้อง พวกเขาก็จะกลายเป็นไร้ประโยชน์ ความคิดของโอหยางโชวได้เติมเต็มความรู้สึกนี้